

[Aksel Larsen.]

sig, naar det er Tilfældet, at man saa samtidig kunde sige, at nu var man to Partier."

Den Anskuelse havde det ærede Medlem Hr. Kristen Amby altsaa dengang. Han sagde senere i sin Tale, det staar i Fortrykket Sp. 5561:

„For Spørgsmaalet om Lov, det er ikke Spørgsmaalet om nogle Ord, der skal fortolkes, det er ogsaa et Spørgsmaal om Lovens Hensigt og Mening."

Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har her udtalt, at det, Venstrepartiet har foretaget sig, er stridende mod Lovens Hensigt og Mening, men den 3. Oktober havde det ærede Medlem den Opfattelse, at Spørgsmaalet om Loven er ogsaa et Spørgsmaal om Lovens Hensigt og Mening, det, der skal være bestemmende for, hvorledes Loven skal administreres.

Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard udtalte sig ogsaa ved den Lejlighed ganske utvetydigt; han udtalte sig ogsaa om den Eventualitet, at det gamle, fine Indenrigsministerium kunde godkende en Underskriftanmeldelse af et Venstreparti i Hovedstaden. Han sagde herom — det staar Sp. 6603 i Fortrykket —:

„Hvis Indenrigsministeren under sin Administration af Valgloven fremtidig skulde skønne forkert her; saa kommer det Tidspunkt, da Folketinget maa tale med Indenrigsministeren igen, hvis han skulde være til Stede efter den Tid."

Der kan kun være een Mening om den Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard: hvis Venstre foretager en saadan Fidusanmeldelse af et Hovedstadsparti, og hvis Indenrigsministeren godkender den, saa maa Folketinget efter Valget blande sig i det og afgøre, hvorvidt den skal være gyldig, og hvis den samme Indenrigsminister sidder efter Valget, maa man eventuelt tale alvorligt med ham. Jeg maa maaske komme med et Hjertesuk over, at det ikke er det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, der er Ordfører for Det radikale Venstre i Dag.

Man forsøger at angribe Folketingets Ret og Pligt til at afgøre disse Spørgsmaal. Ja, man anerkender, at Folketinget principielt har Ret til denne Afgørelse, men man anfægter alligevel dets Ret i dette Tilfælde. Jeg forstaar ikke, hvorfor man pludselig er blevet saa bange for det, ved tidligere Lejligheder var man ikke saa bange for det. Jeg erindrer Valget i 1939; da var der meget stor Tvivl om, hvem der var valgt paa Retsforbundets Liste i Ribe Amt, og jeg tror,

at det vil holde meget svært for Juristerne og de statsretslærde at blive enige om, hvem der var valgt: Landinspektør Christiansen eller Oluf Pedersen. Folketinget afgjorde det ved en Fortolkning af Valgloven. Jeg stemte selv for den Fortolkning, fordi jeg mente, det var den eneste rimelige, selv om man kunde sige, at den stod ikke helt godt til Valglovens Bogstav. Der skal ogsaa være en Hensigt og Mening med Valgloven, og derfor bestemte Folketinget dengang, at Oluf Pedersen var valgt og ikke Landinspektør Christiansen. Der foreligger altsaa et Præcedentstilfælde, hvorfor skulde Folketinget saa ikke kunne træffe Afgørelsen nu?

Desuden foreligger der et Responsum fra Indenrigsministeriet, som har erklæret, at efter Indenrigsministeriets Mening har Folketinget Ret til at erklære, at Hovedstadens Venstre ikke er noget selvstændigt Parti, at dets Mandater skal annulleres og dets Stemmer lægges til Venstres, og at Folketinget ogsaa har Ret til, hvis det ønsker det, at forlange, at Valget i København skal gaa om paa en saadan Maade, at Hovedstadens Venstre ikke kan figurere paa Kandidatlisterne. Dette Responsum fra Indenrigsministeriet støtter altsaa den Opfattelse, at Folketinget har Ret til at gribe ind her.

Saa siger man, at det vil være at begaa Uret imod de Vælgere, der har stemt paa Hovedstadens Venstre, og at man for øvrigt ikke kan det, fordi Hovedstadens Venstre er anerkendt som Parti; det er nemlig i Henhold til Valglovens § 24 rettidig forud for Valget bragt til almindelig Kundskab, hvilke Partier der efter nærværende Paragraph er berettigede til Deltagelse i Valget.

Nu kan man have forskellige Meninger om, hvorvidt den daværende Indenrigsminister burde have nægtet at bekendtgøre Hovedstadens Venstre som Parti, eller hvorvidt han havde Pligt til at bekendtgøre det som Parti. Jeg vilde være modtagelig for den Opfattelse — i Særdeleshed da den daværende Indenrigsminister ikke mere er Indenrigsminister, og jeg synes, Sagen er for lille til at rejses paa den anden Maade —, at Indenrigsministeriet ikke kan andet end opfatte sig som et Ekspeditionskontor, der faar en Anmeldelse bilagt med Underskrifter og siger: Her har vi et Parti, men saa er det rigtignok Folketinget, der derefter afgør, om det Parti nu er et Parti.

Der findes Bestemmelser i Valgloven, hvorfra man kan drage Analogislutninger. I Valglovens § 27 staar der, at Kandidaten ikke for Valgbestyrelsen behøver at godtgøre sin Valgbarhed; fremkommer der Indsigelse eller endog Bevis imod den, kan Valg-